

GLASILO KATOLIŠKE AKCIJE ZA KAMNIŠKO IN MORAVŠKO DEKANIJO

NAŠ LIST IZDAJA MISIJONIŠČE V GROBLJAH, P. DOMŽALE. — UREJUJE IN ZASTOPA IZDAJATELJA JOŽEF GODINA C. M., DOMŽALE-GROBLJE. — TISKA MISIJONSKA TISKARNA, DOMŽALE - GROBLJE. ZA TISKARNO JANKO STRNAD, DOMŽALE. — IZHAJA MESEČNO. POSAMEZNA ŠTEVILKA STANE 1 DIN, CELOLETNA NAROČNINA 12 DIN. INSERTI PO DOGOVORU. ROKOPISI SE REDNO NE VRAČAJO.

VESELE PRAZNIKE ŽELI VSEM »NAŠ LIST!«

NAJVEČJI PRAZNIK

(Premišljevanje za Veliko noč.)

V postnem času žaluje naša duhovna mati sveta Cerkev s trpečim Odrešenikom, svojim križanim Ženinom. Prav je, da se verniki spominjamo s sočutnim in hvaležnim srcem trpljenja

da ne bo konca njegovemu kraljestvu! — Čim bolj je v dobah preizkušnje na zemlji zdaj katoliška Cerkev, nevesta Kristusova, ponižana, tem bolj bo zmagoslavna in poveljana vstala poslednji dan, ko pride Gospod Jezus sodit vse narode, poglavarje in ljudstva ...

Sveta Cerkev kot Kristusovo skrivnostno telo, pa vstaja na znotraj že sedaj, ko jo zaradi Kristusovega zaslужenja posvečuje Sveti Duh, deleč ji nadnaravne darove, posvečujočo milost in dejanske milosti. Duša vsakega otroka, ki prejme sv. krst, vstane v Kristusu k novemu, nadnaravnemu življenju božjih otrok. Zato se sv. krst imenuje zakrament prerojenja. Otrok, kateri pride v leta spoznanja, bi moral vsak čas, kadar se dvigne kaka izkušnja sodelovati z dejansko milostjo božjo ter se odločno upreti skušnjavi: »Hočem biti zvest Bogu, hočem izpolniti božjo voljo, nočem storiti greha — !« Na ta način bi si ohranil krstno milost, ki je v nji nadnaravno življenje.

Toda človeška slabost je zelo velika. Žalostno izkušnja potrjuje, da je izmed odraslih redko število takih vernikov, ki v raznih skušnjavah in poskušnjah ne omahnejo in ne padejo v smrtni greh, temveč ohranijo krstno nedolžnost in svetost. Božji Zveličar je zavolj človeške omahljivosti postavil še drug zakrament, v katerem prejme vernik, ki je bil tako nesrečen, da je padel po sv. krstu v smrtni greh, znova posvečujočo milost, če se odkritosrčno izpove, obtoži svojih grehov ter jih resnično obžaluje, imajoč trden sklep, da se hoče varovati prostovoljne nevarnosti in priložnosti in da se bo resnično popoljšal ter zadostoval za svoje grehe. Zakrament sv. pokore očiščuje in

prenavlja vernike, da morejo vredno prejeti sv. obhajilo. Zlasti za Veliko noč je potrebno prejeti zakrament sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa. In sicer vredno! Blagor vernikom, kateri tako praznujejo Gospodovo vstajenje, da se očistijo in posvete, da znova vstanejo s Kristusom vred na znotraj in da tako rastejo v duhovnem življenju. Pravo notranje izpreobrnjenje in duhovno vstajenje v Kristusu se pa razodene v čednostnem krščanskem življenju.

Boga-človeka, ki nas je s svojimi mukami in smrtjo na križu prerodil v duhovne božje otroke, zasluživši nam milosti, ki smo jih bili izgubili zavolj Adamovega greha. Čim bolj se očistimo v svetem postnem času z resničnim kesanjem in notranjim izpreobrnjenjem, čim bolj premišljujemo — skrušeno in vdano — trpljenje Kristusovo, v tem večji meri bodo naša srca občutila duhovno nadnaravno veselje ob velikonočnih dneh ...

Velika noč, spomin čudovito veličastnega vstajenja Gospodovega, največji praznik cerkvenega leta, praznik zmagoslavja, ko se raduje sveta Cerkev Kristusove zmage in poveljanja, praznik praznikov, zagotovilo in pomenljiva podoba, da bomo tudi verniki vstali sodni dan: koliko zveličavnih misli in svetih čuvstev nam vse to vzbuja! S sveto Cerkvijo se veselimo, da je Gospod res vstal in

Zato pravi apostol Pavel: »Kateri smo grehu umrli, kako bi še živeli v njem? Ali mar ne veste, da smo vsi, kateri smo bili krščeni v Kristusa Jezusa, bili krščeni v njegovo smrt. Pokopani smo bili torej z njim po krstu v smrt, da bi tako, kakor je Kristus vstal od mrtvih s slavo Očetovo, tudi mi zaživelimo novo življenje ...« (Rimlj. 6, 2—5). »... Kar je resnično, kar pošteno, kar pravično, kar čisto, kar blagonravno, karkoli je krepostno in karkoli hvalevredno, to imejte v mislih — !« (Filiplj. 4, 8—9). »Zakaj mnogi ... žive kot sovražniki križa Kristusovega; njih konec je pogubljenje, ... oni mislijo posvetno. Naša domovina pa je v nebesih, od koder tudi pričakujemo Zveličarja, Gospoda Jezusa Kristusa, ki bo z močjo, s katero si more podvreči vse, preobrazil naše bomočno telo, da bo podobno njegovemu poveljčanemu telesu.« (Filiplj. 3, 18—21).

P. E. B.

ZAKAJ JE V NOVI ZAVEZI STOPILA NEDELJA MESTO SOBOTE?

V stari zavezi je bila sobota zadnji, to je sedmi dan v tednu. Sobota je iz hebrejske besede »šabát« = pokoj, počitek, praznovanje. Bog je dal Izraelcem zapoved, naj posvečujejo sedmi dan. Ta dan ni padala mana v puščavi. Sedmi dan so že očaki praznovali kot Bogu posvečen dan. — Naša nedelja je pa prvi dan v tednu. Ker je ta dan vstal Kristus od mrtvih, zato so apostoli po navdihu Sv. Duha postavili namesto sobote nedeljo, to je prvi dan izraelskega tedna, za telesni počitek in praznovanje. Nova zaveza je namreč dopolnilo Stare zaveze. Nastopila je nova postava s Kristusom. Nespametno navajajo tedaj krivoverci adventisti, ki namesto

nedelje posvečujejo soboto; kakor bi bilo nespametno, če bi kdo, sklicujoč se na Staro zavezo, hotel dandanes namestu sv. maše upeljati žgavne in klavne daritve, ki so bile Izraelcem sicer ukazane, pa so bile le naznanilne podobe daritve Novega zakona, namreč sv. maše, ki je v bistvu Kristusova daritev na Križu. Adventisti so zašli v zmoto, ker si kot protestantje vsak po svoji glavi razlagajo sveto pismo, med tem ko je Kristus ustanovil v svoji Cerkvi nezmotljivo učeniško službo ter jo izročil svojim apostolom in po njih svetemu očetu papežu in škofom, ki so združeni z njim.

P. E. B.

KATEKIZEM — KNJIGA ŽIVLJENJA

Pomlad je tu. Po železnicah, po cestah, po mestih in po vaseh, po obljudenih in po samotnih krajih, po gorah in po ravninah bomo srečavali ljudi. Njih obrazi nam bodo nepoznani. Imeli bodo s seboj vsakovrstno orodje in različno opremo. Tudi knjige, tudi zemljevida ne bo manjkalo. »Turisti so,« bomo rekli. In tuji so, ne poznajo naših krajev. Zato jim gleda iz žepa Badiura, Bedeker, ali kakor se že imenujejo pisatelji raznih potopisnih knjig, ki opisujejo pokrajine in pota in znamenitosti naših in drugih krajev širne zemlje.

Povejte mi, ali nismo pravzaprav vsi ljudje turisti. Nekateri da plezajo na Šmarno goro, na Grintavec, na Kočno, na Triglav in še na višje vršace, gori do Himalajskih nebotičnikov, mi pa, da gremo še višje; povzpeli se moramo na božjo goro večne blaženosti. Dobro nam je naše potovanje označil že sv. Pavel, ko pravi: »Nimamo tukaj stalnega mesta, ampak iščemo prihodnjega.« Modri Salomon pa je povedal isto z besedo, da gre človek v hišo svoje večnosti.

Tudi mi potrebujemo za to pot zvestega in zanesivega vodnika, ki naj nam stoji na strani s svojo besedo, s svojim nasvetom. Pravite, da je naš voditelj Bog, da je njegov spremljevalec naš angel varih, da je naša pomočnica naša vest. Prav pravite, dobro govorite. Bog nam govori po besedah sv. pisma. Bog nas podpira s svojo milostjo. Bog nam pošilja svojega angela in nam govori po Mozesu: »Poslušaj njegov glas in nikar ga ne zaničuj; moje ime je v njem.« Ali nam je potreben tudi viden svetovalec, potrebna nam je drobna, ročna knjižica, ki si jo lahko omisli vsak, tudi najbolj siromašen človek. Isti Bog, ki vodi in vlada človeška srca in

ki hoče, da bi se vsi ljudje zveličali, je nagnil sv. Petra Kanizija (27. apr.), da je sestavil tako kratko priročno knjižico, ki ji pravimo »Katekizem«. V njej imamo v kratkih besedah povedano vse, kar potrebujemo na svojem potovanju skozi življenje v večnost.

Katekizem je knjiga življenja za vsakogar. Potrebujeta jo siromak in bogatin, kmet najde v nji vsa potrebna navodila za svoje zveličanje, pa tudi učenjak je ne sme zanemarjati, če hoče sebi dobro. Katekizem je knjiga, ki spada prav tako v roke duhovnikov, voditeljev in delavcev v vinogradu Gospodovem, kakor jo morajo vedno in vsak čas imeti v rokah tudi verniki. Družinska knjiga je in tudi cerkvena knjiga je. O tej knjigi bi ti lahko rekel s prerokom Baruhom: »Čuj, Izrael, zapovedi življenja! Poslušaj, da se učiš modrosti!« Tistim pa, ki jim je ta knjiga tuja, pa se morebiti oprijemljejo raznih krivoverških zmesi in zmed (Pozor na svarilo našega višjega pastirja!), piše isti prerok: »Zapustil si vir modrosti. Uči se, kje je modrost, kje krepost, kje je razumnost, da obenem veš, kje je dolgo življenje in hrana, kje je svetloba oči in mir.«

Stopil je k duhovniku mož, kakor nekdanj h Kristusu učenik postave, in mu je povedal, kaj je bral v neki knjižici, lepo pisani, kakor je zatrjeval — kupil jo je od nekega popotnega agenta — in mu očita rekel: »Vi pa nam kaj takega nikoli ne poveste.«

»Ker vam ne smem,« je povedal duhovnik.

»Pa zakaj ne smete? Saj je lepo. Kdo vam more braniti!«

In če je še tako lepo! Kriva vera je. Krive vere vas pa ne smem učiti,

če hočem biti vaš pravi dušni pastir.«

»Ali vendar je tam tako lepo povedano,« je silil oni dalje.

»Saj je tudi Juda Iškariot Kristusa poljubil — ali ni bilo to lepo? — in kako sladko je govoril: »Pozdravljen, Učenik!« Ne vi in ne jaz bi ne mogli lepše govoriti. In vendar je bil Juda izdajalec. Ni vse resnično, kar je lepo, in tudi koristno ni. Gad je sicer lepo pisan, njegov strup pa prinaša smrt.«

Mož je utihnil.

Da, da. Ktekizem je knjiga, polna življenjske modrosti. Kako je rekel Abraham pogubljenemu bogatinu, ko ga je ta prosil naj pošlje Lazarja v hišo njegovih bratov, češ, spokorili in poboljšali se bodo, če pride do njih kdo izmed mrtvih! »Imajo Mozes in preroke, nje naj poslušajo. Ako ne poslušajo Mozes in prerokov, ne bodo verjeli, tudi če kdo od mrtvih vstane.« Poglej! Katekizem je knjiga iz katere nam govore Mozes in preroki; da, še več, prerok vseh prerokov, Jezus Kristus sam. Komu boš verjel, Kristusu nočeš verjeti?

Ali naj se tudi mi zapišemo med tiste nesrečne duše, o katerih piše sv. Pavel Timoteju: »Pride čas, ko zdravga nauka ne bodo prenesli, svoja ušesa bodo odvrčali od resnice, obračali pa se bodo k bajkam? Saj vendar vemo, kaj je isti sv. Pavel zapisal v pismu do Galačanov: »So nekateri, ki vas motijo in hočejo preobrniti evangelij Kristusov. Toda tudi, če bi vam mi, ali če bi angel iz nebes oznanjal drugačen evangelij, kakor smo ga vam oznanili, bodi zavržen... Ali si prizadevam ugajati ljudem? Če bi še ljudem hotel ugajati, bi ne bil Kristusov služabnik.«

Katekizem, ti bodi zanesljiv vodnik skozi življenje, zakaj opira se na Kristusa in na njegovo besedo. Nič ne vprašuje, ali je njegov nauk izkvarjenim ljudem po volji ali ne. Iz Kristusovega nauka zajema in njegovo voljo nam oznanjuje. Kdor pa izvršuje Kristusovo in božjo voljo, ostane verkomaj. Zakaj Kristus Jezus in njegov nebeški Oče sta eno.

Čudno je torej, da se dobe ljudje, ki se katekizma nekam sramujejo. Dozdeva se jim, da bi bil katekizem knjiga za otroke, knjiga za šolo, ne pa knjiga za življenje. Stara je že beseda: »Ne učimo se za šolo ampak za življenje.« Če se učimo drugih šolskih predmetov za življenje, potem je katekizem — in sploh vsaka verska knjiga dvakrat knjiga za življenje. Uči nas namreč prav porabiti dneve sedanjega življenja in s pravilno porabo sedanjih dni doseči večno življenje.

Zakaj bi se katekizma sramovali? Morda zato, ker nas spominja na naša otroška leta? Ali nismo bili takrat najbolj srečni? In k naši sreči je dosti pripomogla ravno vera. Njene nauke pa smo zajemali iz katekizma.

Morebiti nas je sram, ker smo nje-gove nauke pozabili? Nič hudega. Že od izvirnega greha sem boleha človeški rod na pozabljivosti. Nič no-vega in nič čudnega ni, če smo tudi katekizmove nauke pozabili. In no-bene sramote ni, če jih zato od časa do časa ponavljamo in se v njih utr-jujemo. Po dvakrat, po trikrat, še po večkrat na leto preorjemo včasih eno samo njivo. In ni nas sram; še na misel nam ne pride, da bi nas ljudje vpraševali, češ ali niste spomladi do-bro preorali? Čemu spet in spet pre-oravate zemljo! Potrebno je, pa mir besedi. Verske resnice ponavljati in se v njih utrjevati je pa še bolj po-trebno.

Ali naj se sramujemo pred otroci vzeti v roke katekizem? Popolnoma

napačna sramežljivost. Zapomnijo naj si vsi vzgojitelji, da bodo več do-segli pri otrocih s katekizmom v ro-ki in z življenjem po navodilih kate-kizma, kakor pa samo s ponašanjem: »Kdaj sem že jaz vse to znal! Ti pa še zdaj ne!« Življenje bi bilo pa katekiz-movim navodilom nasprotno. Strašno napačna je tista bahava zavest, s ka-tero se nekateri tako radi ponašajo, češ da vse dobro znajo in vse vedo. Kdor to zatrjuje, najmanj ve in se naj-manj katekizma drži. Tudi vpričo o-trok katekizem v roko! Berimo ga sa-mi, berejo naj ga otroci; katekizem je knjiga življenja za vsakogar.

Katekizem zato v vsako hišo, v vsa-ko družino. Ne šolska in učna ampak tudi izrazito družinska in življenjska knjiga je in mora postati katekizem.

Mora postati, zakaj danes marsikje ni. To bridko okušamo v šoli. Kje so tisti časi, ko so si starši šteli v čast, če se je reklo, da so njih otroci v znanju krščanskega nauka med prvi-mi! Še bolj bridko pa se to opaža pri izpraševanju za veliko noč ali pri po-uku ženinov in nevest. Nič čudnega, če smo zabredli v čase breznačajnosti in breznačajnosti.

Poskusimo torej s katekizmom. Pa resno . . . In vztrajno!

*

FRAMASONSTVO

V zadnji številki smo povedali, ka-ko je prostozidarstvo nastalo iz nek-danjega lepega obrtnega društva v svobodomiselno organizacijo, ki nosi samo ime nekdanjega zidarskega dru-štva, po svojih namenih je pa pov-sem drugačno.

Sv. Cerkev je prepovedala članstvo pri prostozidarjih pod kaznijo izob-čenja. Kdor se vpiše k prostozidar-jem, je izobčen. To izobčenje je uza-konil že papež Klemen XII. (28. apr. 1738). Ravnal se je po navodilih apo-stola Pavla, ki piše v pismu Timoteju sledeče: »O Timotej, čuvaj, kar ti je izročeno, in ogiblji se posvetnih praznih govoric in nasprotnih trditev vede — po krivici tako imenovane — katere so se nekateri držali in so gle-de vere zabredli.« (1 Tim 6, 20—21).

Kakor smo že zadnjič omenili, v prostozidarstvu ni povsem skladno-sti. Po izjavah prostozidarskih vodi-teljev vlada med prostozidarji veliko nepoznanje prostozidarstva. Prvot-ni zidarji so imeli v svojih pravilih označene dolžnosti, da boš veren Bo-gu in Cerkvi ter da se varuješ krivih naukov. Novo prostozidarstvo pa pravi: »Zidaj hram človečanstva in ne božji!«

Trdijo, da niso brezverci. Le da priznavajo glede vere samo to, kar je vsem veram skupnega, češ, samo to je resnično. Razodetje, kakor nam ga hrani sv. Cerkev, zametavajo. Za Bo-ga ima prostozidarstvo označko Jao-Bul-Om (začetne črke božjega imena pri Judih, Feničanih in Babiloncih). Svoj moralni zakon imenujejo »Noi-nim«, to je predkrščanski, starejši nego Mojzesov. S tem hočejo pouda-riti, da njih vežejo samo občečloveška načela moralnih dolžnosti. (Vsekakor tudi to samo na papirju, da blodijo sebe in druge.) Sv. pismo je pri njih za žida stari zakon, za muslimana ko-ran, za bramana Vede, oziroma to kar je v vsem tem skupno. Torej prava verska brezbržnost ali kakor pravi-mo »indiferentizem«, zlo našega časa. Mi od drugod dobro vemo, kaj se pra-vi to, če kdo reče, da spoštuje vse ve-re, da so vse vere dobre, da je vera privatna stvar. Ako Bog da, priobči-mo glede tega ob priliki še marsikaj zanimivega o naših prostozidarjih.

STATISTIKA GIBANJA PREBIVALSTVA MORAVŠKE DEKANIE V ZADNJIH LETIH.

	1924	1925	1926	1927	1928	1929	1930	1931	1932	1933
1. Blagovica roj.	16	30	13	18	21	17	21	22	20	22
umrl.	13	13	11	15	18	18	8	12	16	10
(750 preb.) por.	2	7	5	2	8	9	5	12	7	3
2. Brdo roj.	47	26	39	29	35	39	39	30	29	33
umrl.	25	17	18	12	22	20	22	25	18	16
(1339 preb.) por.	7	15	14	5	6	6	4	10	9	5
3. Čemšenik roj.	59	61	57	52	50	55	57	48	44	45
umrl.	22	23	25	33	25	25	28	23	20	22
(1678 preb.) por.	7	11	10	9	6	10	4	10	6	5
4. Češnjice roj.	15	15	13	10	11	5	17	11	13	10
umrl.	7	3	4	5	8	16	8	4	13	8
(427 preb.) por.	4	1	1	3	3	3	3	3	4	3
5. Kolovrat roj.	44	47	38	26	21	37	25	27	22	26
umrl.	24	9	20	14	17	23	11	10	10	14
(1018 preb.) por.	9	5	4	5	8	5	4	4	7	5
6. Krašnja roj.	25	27	24	25	22	22	25	25	28	30
umrl.	10	15	13	18	15	7	10	13	13	9
(857 preb.) por.	5	11	5	3	6	3	4	7	5	5
7. Moravče roj.	146	159	125	134	113	104	128	130	124	140
umrl.	71	71	84	70	53	69	52	61	80	57
(4686 preb.) por.	36	29	22	31	24	30	43	26	37	27
8. Peče roj.	9	9	9	10	6	6	7	7	8	9
umrl.	5	7	6	3	4	5	4	6	5	7
(353 preb.) por.	8	6	1	—	1	2	5	—	6	—
9. Sv. Gora roj.	24	34	24	25	19	29	28	25	21	23
umrl.	15	14	13	10	10	16	8	15	20	7
(882 preb.) por.	13	8	1	8	3	6	12	9	10	6
10. Sv. Planina roj.	4	2	10	3	8	8	7	2	7	6
umrl.	1	2	1	1	3	3	3	—	1	—
(160 preb.) por.	4	2	2	2	3	—	2	—	1	—
11. Št. Gotard roj.	26	30	29	25	30	26	28	28	31	25
umrl.	13	13	16	22	25	22	15	25	15	19
(818 preb.) por.	5	8	3	6	2	5	7	8	4	5
12. Št. Ožbalt roj.	12	7	10	8	8	6	13	10	8	10
umrl.	6	5	1	6	4	11	3	3	6	9
(311 preb.) por.	2	—	1	3	2	5	6	6	2	3
13. Vače roj.	38	57	36	43	50	47	47	46	56	36
umrl.	22	35	27	22	22	44	31	35	33	21
(1673 preb.) por.	4	12	8	8	5	8	10	7	13	8
14. Zlato polje roj.	20	17	10	16	13	8	12	20	13	12
umrl.	15	10	8	6	4	8	6	5	5	7
(412 preb.) por.	7	1	2	2	2	4	2	—	3	4

Z našega razgledišča

MORAVČE. Tiha nedelja in praznik sv. Jožefa sta privabila stotine fantov in mož k obhajilni mizi, lep je bil pogled, ko so se zgrinjale te množice okrog Gospoda, da jih je okrepčal in poživil za versko življenje. Imeli pa smo v Moravčah ta praznika tudi dva nepovabljena gosta, ki svojega opravila nista opravljal v cerkvi, ampak v neki tukajšnji gostilni. Željna sta bila namreč denarja in sta prišla poskusit, če bi se dalo pri nas kaj dobiti. Igrala sta vso noč od nedelje na praznik in še na praznik dopoldne. V Domžalah sta se menda hvalila, da sta v Moravčah dobro opravila, pravijo, da sta odnesla 700 Din, če ne več. Vsak po svoje praznike praznuje. — Na god žalostne M. B. smo popolnoma napolnili lepo kapelo žalostne Matere Božje na Hribcih. Naš g. dekan nam je v svojem govoru pokazal na žalostno Mater Božjo v kakem duhu naj se spominjamo trpečega Zveličarja in v tem duhu naj pričakujemo pomoč na priprošnje žal. Matere Božje tudi zase. Pri sv. maši smo se njeni priprošnji priporočili. — Odseka Katoliške akcije za fante in dekleta in Marijin vrtec so na cvetno nedeljo priredili svojim materam materinski dan. V sredo dvorane smo zbrali matere, pred njimi je bil Marijin vrtec, ob njih dekleta, za njimi fantje. Žal je bila za ta dan dvorana premajhna; otroci so pozdravili matere v dveh krasnih deklamacijah, fantje in dekleta z več, lepo predvajanimi pesmami in 2 recitacijama iz Meškovič in Marije Kmetove spisov o materi, katere je globoko občuteno čital g. profesor Bergant, dekan pa nam je v govoru podal nekatere misli o materi. Ona nas uči, za nas moli, za nas skrbi a tudi večkrat mnogo trpi. Poudaril je, da je materinstvo poklic, v katerem je mnogo odpovedi in trpljenja, a tudi mnogo božjega blagoslova. Pozval je otroke, fante in dekleta, da je njihova dolžnost, da za matere molijo, pa tudi z

lepim in poštenim življenjem plačujejo njihovo ljubezen. Prav zadovoljni smo bili s tem dnem, kakor ena družina smo se počutili. — Malokrat se oglašamo, a delamo pa, o tem nam priča zlasti fantovski odsek Katoliške akcije, ki na tedenskih sestankih, v velikem številu obiskanih, vstrajno deluje in bo še deloval. — G. urednik! Našemu listu, ki ga zelo radi prebiramo, želimo vsi verskozavedni prebivalci velike moravške župnije, in verskozavednih nas je ogromna večina, blagoslovljene velikonočne praznike.

ST. GOTARD. V letošnji dolgi zimi je imela smrt obilno žetev. Po novem letu jih je umrlo že 7, rojstev imamo le 4. Značilno je to, da so umrli samo samski. Umrli sta 2 stari dekli Terezija Pišek in Frančiška Goričan. Od mladeničev sta odšla v večnost Viktor Brvar iz Zaplanine v 16. letu starosti in Ludovik Lipovšek iz Vel. Ravni v 20. letu starosti in še 3 otroci. Ves predpust je bil samo 1 oklic in samo 1 poroka. — V nedeljo 18. marca popoldne je bila slovesna molitvena ura pred Najsvetejšim v zahvalo presv. Eucharistiji. Vmes je pevski zbor zapel 3 pesmi in je bilo premišljevanje o zadnji večerji. Verniki so se v velikem številu udeležili te pobožnosti. Na praznik sv. Jožefa je bilo skupno sv. obhajilo za moše in fante — udeležba je bila prav dobra. — Za cvetno nedeljo pripravljala Marijina družba materinski dan. Na sporedu bo nagovor, deklamacija in verska igra »Marija iz Magdale«. Vsi ljudje nestrpnost pričakujejo — da bi se vreme izboljšalo — da bi mogli prihodnjo Velikonočo obhajati v lepi spomladi ter v pravem duhovnem prerojenju po dobro opravljeni velikonočni spovedi.

BLAGOVICA. Da se razširi in poglobi versko življenje tudi med možmi in fanti, smo v februarju priredili zanje štiridnevne duhovne vaje. Kakor sedaj spoznamo, je bil uspeh duhovnih vaj prav dober. Duhovne vaje je vodil gospod misijonar Lud. Šavelj iz Ljubljane. Njegovih jasnih, načelni in času primernih govorov ne moremo

pozabiti. Zato se ni čuditi, da se ob zaključku duh. vaj večina ni mogla sprijazniti z mislijo, da so že minile. Za trud se g. misijonarju na tem mestu prav lepo zahvaljujemo. Udeležba je bila prav zadovoljiva; okrog 200 mož in fantov je bilo skoro vedno navzočih. Poleg gg. misijonarja in domačega župnika sta prišla pomagat spovedovat tudi g. župnik Alojzij Brecljnik iz Krašnje in gospod dekan Janko Cegnar iz Moravč, ki je opravil tudi slovesno sv. mašo z zahvalno pesmijo ob sklepu duhovnih vaj. Vsem gospodom: Bog povrni! Da je uspeh duhovnih vaj res viden, je pokazal letošnji praznik sv. Jožefa, ko je pri jutranjem sv. opravilu med sv. mašo pristopilo okrog 80 mož in fantov skupno k sv. obhajilu iz apostolstva mož in fantov, ki se je ustanovilo ob priliki duhovnih vaj. Kak lep vtis je prejem sv. obhajila naredil na vse navzoče v cerkvi in potem tudi skupna zahvalna molitev! Bog daj, da bi moške in fante ostali stalno v zvesto in pogosto prejemali Jezusa. To je naša rešitev. Tega ali onega dobrega moža sicer še pogrešamo, a upamo, da se bodo tudi taki pridružili apostolstvu mož in fantov, saj je to čast in ponos družine in župnije. — Na praznik sv. Jožefa popoldne je pa v cerkvi dvorani tukajšnja deklasič Marijina družba priredila vzgojno, zelo poučno in pretresljivo igro, ki je vzbudila veliko smeha in solza. Udeležencev je bilo veliko in so bili, kakor čujemo, z igro zelo zadovoljni. Igralke so prav dobro rešile svoje vloge, le tu pa tam je katera malo pretiho govorila za navzoče v dvorani. Ker so dekleta s svojim nastopom pokazale, da imajo precej igralskega talenta, jih želimo kmalu zopet videti na odru.

DOB. Materinski dan v Dobu na cvetno nedeljo je tudi letos priredila Marijina družba deklet v Domu, katerega so župljani napolnili do zadnjega kotička. Prireditelj je prav dobro uspela bodisi po programu ka-

Dogodek v gozdu

(Ogrsko spisal Gardonyi Geza.)

(Nadaljevanje.)

Do takrat še vjamem vsaj en par sinitčk. Imela bova lepo gosposko sobo. Vse kar moč udobno. Na tleh, veš, bodo deske in ne tako kakor tla pri nas na vasi, samo zemlja. Zvečer se bova vsedla k peči in bova pela. Pravijo, da tam s premogom kurijo. Drv skoro nič ne rabijo.

»Moj Bog, kakšne lepe reči mi praviš!«

Obema je srce igralo in se topilo v ljubezni in veselju.

»Pa ne bodo nič nasprotovali?« — je vprašala čez čas deklica.

»Zakaj?« je rekel zaspano deček. — »Kdo naj bi nasprotoval?«

»Tvoja mati.«

»Mati? Zakaj naj bi nasprotovala? Ti si dobro dekle.«

»Toda revna sem.«

»Če boš moja žena, ne boš nič revna. Imela bova toplo peč. Na njej bova pekla jabolka.«

»Za okna kupiva čipkaste zaves.«

»Na steno obesiva slike. Kralja Matjaža*) svetega Imreja (ogrski mladinski svetnik) in eno sliko, ki bo predstavljala vojsko. Ali si ti že vi-

dela tako sliko z vojske, jaz sem jo že, ko sem bil s krstnim botrom na sejmu.«

In se mu je zdehalo.

Potem sta spet molčala.

Deklica je bila vsa utrujena in jo je zeblo.

»Ne boš kupoval svilene obleke... je vendar predraga. Ampak lepa pa je! Enkrat vsaj bi rada bila oblečena v svilo, vsaj enkrat. Jaz niti usnjenih čevljev še nikoli nisem imela.«

In spet sta molčala.

»Joj, kako sem zaspan,« je rekel deček in skušal odpirati trudne oči. — »Veš, rajši vstaniva... veš, pravijo, da ni dobro, zaspati...«

»Tudi jaz sem slišala,« je odgovorila trudno deklica.

»Človek kar zmrzne.«

Pa sta vseeno ostala tako in sedela. Od časa do časa je eden ali drugi samo kaj zastokal ali kakšno rekel, — toda vsak samo, kar je kaj sam mislil.

»H kralju grem tudi,« je slovkoval Janči. Ogledal si bom krono, ... ki jo ima na glavi...«

Trenutek tihote.

»Na oltarju same prižgane sveče...« je nerazumljivo jecljala deklica.

In je ganila z roko, kakor da bi čutila, da jo kdo zavezuje.

»Ti, Polonca, nikar ne zaspi...!«

»Ne. Slišiš... godba... nekje daleč... tenek glas gosli...«

Fantu se je glava od zaspanosti porovesila.

»Kako svetla je kraljeva krona,« je še izgovoril z zaprtimi očmi.

Deklica je še komaj pregibala z ustnicami.

»Kako lepo igra godba... lepo...«

Glava ji je padla na fantovo ramo.

— — —

Vzhajajoče sonce ju je našlo tako: sedela eden zraven drugega in z glavami nagnjenimi eden na drugega. Iz globine zasneženega gozda je stopal v smer proti njima jelen. Na košatem rogovju se mu je svetlikal snežen prah kakor biseri. Z gobcem je odrinil sneg in iskal trave. Ko je dospel do otrok, je dvignil veličanstveno glavo. Ta dva sta pa nepremično sedela. Oba sta imela oči zaprte. Noge in rame jima je veter obsipaval s sneženim prahom, da sta bila kakor v svilo oblečena. Jelen ju je nekaj časa gledal, potem se pa mirno dalje pasel.

Konec.

* Tudi Ogri poznajo v svojih pravljicah kralja Matjaža, točno z istim imenom kakor Slovenci.

kor tudi po izvajanju istega. Za pozdravom materam so nastopili cerkveni pevci, ki so zapeli štiri pesmi, dve mešani zbor, dve pa moški. Po petju je nastopilo enajst deklet Marijine družbe, ki so deklamirale: Zdrava Marija in Sveta Marija. — Otroci Marijinega vrtca so uprizorili svojo igro, zapeli par Marijinih pesmi in zaključili s trojnim pozdravom materam celo prireditve. Po končani prireditvi so se slišale samo pohvalne besede od odhajajočih in želja, da bi zopet uprizorili kaj takega!

HOME: Dne 25. III. smo obhajali materinski dan s prireditvijo v Domu. Na sprednjo so bili govori, deklamacije, predavanje, cerkveni pevski zbor pa je pel lepe Marijine in narodne pesmi ter lepo Mavovo »Oj zato je v Sloveniji tako lepo...«

V bratovščino sv. Družine je vpisanih dosedaj že 147 družin s 754 člani. V apostolstvo molitve, ustanovljene po župniku Berniku že l. 1904, so se vpisale vse one družine, ki so se v letu 1929—1934 slovesno posvetile presv. Srcu Jezusovemu. V njihovih hišah se nahaja na častnem mestu slika oziroma kip presv. Srca Jezusovega in člani družin vsak dan darujejo svoja dela, molitve in trpljenje Bogu z ono molitvijo: »O presl. Srce Jezusovo po rokah preblazene D. M. darujemo...« Poleg teh se je še po-

sebej vpisalo v Apostolstvo molitve 47 župljanov, ki obenem tudi opravljajo sveto uro vsak l. četrtek v mesecu oz. vsak četrtek zvečer.

V mes. aprilu so umrli od l. 1917:

Antonija Zalokar, Šmarca 47, † 7. 4. 1918.	
Fr. Štupar, Homec 11, † 14. 4. 1920.	
Ana Zagradnik, Šmarca 11, † 21. 4. 1923.	
Feliks Cesar, Šmarca 67, † 12. 4. 1924.	
Franciška Slevce, Preserje 6, † 2. 4. 1926.	
Jera Šorn, Preserje 8, † 3. 4. 1926.	
Marija Kemperl, Nožice 12, † 4. 4. 1926.	
Ivana Tomšič, Šmarca 56, † 26. 4. 1926.	
Apolon. Pavlin, Preserje 17, † 5. 4. 1928.	
Janez Hribar, Šmarca 58, † 5. 4. 1932.	
Neža Jagodic, Šmarca 52, † 15. 4. 1932.	
Ivana Zobavnik, Šmarca 26, † 11. 4. 1933.	

UREDNIK

G. dopisniku iz Vodice. Vaš spis sem z zanimanjem začel brati, misleč, da boste res nekaj povedali. Toda ko sem končal, sem ugotovil, da še pravzaprav začeli niste. Napačno ste razumeli svojega voditelja, ki Vas je vzpodbujal, da bi pisali v Naš list. Misli je, da bi sporočali novice, dogodke iz cerkvenega prosvetnega in gospodarskega življenja. Čisto priprosto opisane dogodke. Nič iskati izrazov in sloga pri kakšnih pisateljih, ampak rajši kar suho dejstvo ozna-

čiti. Pravim rajši suho dejstvo, kakor pa dolgo opisovanje ničesar. Da v Vodicih ne bi bilo nič drugega, kakor kar ste Vi samo nekaj malo nakazali? Saj je vendar znano, da ste v Vodicih ti pravi! Pozdravljeni! — Moravče: Nekateri Moravčani so torej sklenili, da radi spisa v Našem listu »Pogovor s satanom« ne bodo več kupovali lista. Nas to tudi radi tega veseli, ker če bodo še enkrat kaj takega sklenili, se bo število odjemalcev Našega lista skoro podvojilo. Pozdravljeni Moravčani! Za izražene želje lepa hvala!

Dobrépolje in okolica. Prva knjiga: Narodne pesmi. Napeve zapisal Francišek Kramar. Založilo in izdalo dobrodelno društvo »Varstvo« v Ljubljani 1933. Iz predgovora Antona Mrkuna vidimo, da se pripravljajo knjiga za popis občin Dobrépolje in Velike Lašče. Vse delo bo obsegalo tri zvezke narodnih pesmi, zemljepisje, zgodovino, narodopisje in opis umetnin. S prvim zvezkom je izšlo 39 cerkvenih in nabožnih narodnih pesmi. Vse so postavljene četverglasno in največ za mešani zbor. Pesmi so lepe, poštene in zrcalo naroda. Prav škoda bi bilo, ko bi se take stvari ne ohranile. Cena prve zbirke je 10 Din, po pošti 11 Din. Z ozirom na podporo dobrodelnemu društvu »Varstvo« v Ljubljani, Tyrševa cesta 17, in na nizko ceno naj knjiga najde mnogo odjemalcev.

ALELUJA

Gospod župnik Janez je bil korenjak, da malo takih. Sploh ni vedel, ali pa vsaj ni hotel vedeti, kaj je bolezen. Od mladih nog pa do poznih let ga je bilo samo cvetoče zdravje.

Pa je prišlo tisto leto in prav veliki teden je bilo, ko je tudi pri njem potrkalo nekaj bolezni podobnega. Stenilo se mu je pred očmi in mrzga je stresel. Sesedel se je, zgrudil se je sredi sobe na tla. Njegovi domači so zaslišali ropot, šli pogledat, prestrašili so se in mislili so, da že vidijo samo živo smrt pred seboj.

Poklicali so domačega kaplana, poslali še po sosednjega duhovnika, poklicali so zdravnika, vsi trije so prišli hitro, vsak s svojimi mislimi in načrti.

Gospod Jože, da bi uglasil pot v večnost, če bi se bilo treba res tako nenadoma seliti; dr. Stanko, da bi se boril z boleznijo in s smrtjo, dokler... Saj veste, eden mora biti premagan; ali zdravnik ali pa smrt.

Oba sta sedela po storjenem opravilu v bolnikovi sobi in se tiho pomenovala. Tako tiho, da ne smrt ne bolezen nista mogli slišati in razumeti, ali je v besedah skrito upanje ali jih prepleta strah. Kaplan je samo nemo prisluškoval.

Pa je gospod Janez naenkrat globoko vzdihnil, za hip prenehal, pa spet globoko zavzdihnil, odprl je polagoma oči, prisluhnil pritaženemu govorjenju in začudeno zaprašal: »Kje pa sem?«

»O, kar doma, nič se ne boj,« mu je povedal njegov dolgoletni sosed v Gospodovi službi.

»Kaj pa ti delaš tukaj?« je sledilo spet novo začudeno vprašanje.

»O, nič. Malo pogledat sem te prišel.«

»Kaj pa je pravzaprav? Zakaj sem pa na postelji?«

»Malo slabosti je bilo. Pa zdaj je že vse dobro«, je posegel vmes dr. Stanko.

»Vi tudi tukaj, gospod zdravnik? Kako pa to? Jaz vas nisem klical?«

Z vašim g. sosedom sva zadela skupaj, pa sva se pri vas malo oglasila. Kakor nalašč, ravno prav. Kjer je bolezen tam prinašava midva zdravje.«

Zdravnik ni hotel naravnost povedati, kako je prišel k bolniku. Ni hotel vznemirjati. Strah je bolezni prijatelj in zaveznik, mir in pogum sta njena nasprotnika.

»Pa kaj je pravzaprav z menoj? Sam ne vem?«

»Malo miru si bo treba privoščiti.«

»Miru? Pa zdaj? Veliki teden je tu. Kje naj duhovniki govorimo te dni o miru!«

»Bo že, gospod župnik, bo že. G. kaplana boste malo bolj pripregli, pa bo šlo.«

»Kaplana? Kje pa je?«

»O, ni daleč od tukaj. Koj ga bomo dobili.«

Res ni bil-duhovni tovariš tako daleč. Ob koncu postelje je sedel, za zglavjem.

»I, kaj pa je pravzaprav danes?

Vse je nekam tako čudno skrivnostno. Kaj pa vse to pomeni?«

Gospod Janez nikakor ni mogel razumeti, kaj naj bi pomenil ta čuden nenavaden obisk v njegovi sobi. In da bi bil on pri belem dnevu v postelji? In da bi bil bolan?

Dopovedali so mu, da potrebuje miru. Sicer ni nevarnosti, ali če si ne bo privoščil počitka, se pa zna stanje poslabšati. In konec poslabšanega stanja bi bila gotovo smrt.

Smrt? Ta beseda pa g. Janezu ni bila kaj ljuba. Smrt? On naj umrje? On, poosebljeno zdravje? Umirajo naj tisti, ki ne morejo in ne marajo živeti. On pa, — o smrt, le še počakaj!

Zdravnik je še enkrat naročil, da mir, mir, mir. Nobenega razburjanja, nobenih nepotrebnih skrbi.

Gospod Janez je ležal sam v svoji sobi. Dolge ure je ležal. In mislil, mislil... Pa je začel svoj pogovor z Bogom. Pa kakšen!

Obiskal si me, o Bog; zakaj si me obiskal? Pa tako obiskal? Pa ravno za veliki teden me obiščeš. O Bog, o Bog!

»Bogu se upiram, Bogu kljubujem«, si je spet zamišljal. »Ali je to prav! Ko so pa tako grenki Gospodovi obiski. In ravno sedaj...«

»Že spet! Komaj malo spoznam, da ne delam prav, ko godrnjam zoper Tvoje naredbe, o Gospod, sem že spet na napačni poti.«

»O Bog!« so se vzbudile njegove misli, »o Bog, ali si res slišal tisto mojo besedo? Za mašo velike sobote dam vse maše celega leta. In letos

mi jo hočeš vzeti. Letos! Ali ne vidiš, da so moja leta že visoka? Ali ni letošnje leto morebiti zadnje? Aleluja! S kakšnim veseljem sem jo pel leto za letom. Aleluja! Ali naj letos mesto tega veličastnega slavospeva ponavljam Tvojo v grenkost in bridkost odeto: »Moj Oče, ako ne more ta kelih mimo iti, ne da ga pijem, zgodi se Tvoja volja!« Ne, ne, to ni igrača! Ta udarec vdano prenesti, za to so poklicane le velike, le močne duše. Ali preizkušaš mojo moč? Ali me imaš za močnega? O Bog, o Bog!»

Velika sobota! Duša mu ni dala miru. Napravil se je v cerkev. Hotel je omagati. Začel je s sv. opravilom. Pa je začutil v svojih udih slabost. Ni šlo, pa ni šlo.

Opetekaje je stopil do prisotnega svojega pomočnika v Gospodovem vinogradu.

KAKO SO ZIDALI SEDANJE ŽUPNIŠČE V IHANU

Prejšnje župnišče se sedaj rabi za cerkveno oziroma društveno dvorano. Zidano je bilo leta 1627., kar je vklesano na plošči, vdeleni v zunanji steni. Zidu se pozna, da je bilo zidano v času, ko je bilo tukaj župnik celih 35 let, ni veliko popravljal. Treba je bilo misliti na novo poslopje. Njegov naslednik Pregel, ki je bil župni upravitelj 1790—91., je naredil načrt in stroškovnik za novo župnišče in gospodarsko poslopje.

Naslednje leto pošlje okrožni urad v Ljubljani od inženjerja popravljeni načrt takratnemu upravitelju Pečarju, kaplanu v Dolu. Obenem pa ukaže oskrbniku dolske graščine naj pregleda, kaj se bo rabilo za popravilo župniških poslopij.

Oskrbnik odgovarja, da ni nič bolj gotovega kakor, da se ihansko farno poslopje ne more popraviti. Drugo nadstropje župnišča, ki je bilo narejeno iz lesa, je popolnoma strohnelo, ostali les je popolnoma segnil. Zid v prvem nadstropju visi drug k drugemu, da se boje, da bo kmalu skupaj padel. Hlev in šupe se ne bodo vzdržale čez zimo, polomil bo sneg, ker je ves les, razen strehe, trohnen in gnil.

L. 1793. piše okrožni urad v Ljubljani ihanskemu župniku Blažu Kleinu (župnik 1793—95), da znaša proračun 2602 fl 37/36 kr. Za to je treba dobiti nov fond, da da se varuje verski zaklad.

Vse je zaspalo za tri leta. Novi župnik Konič se je l. 1796. nanovo zavzel za zidanje, pa še-le 5. septembra 1798. določi okrožni urad razdelitev bremen za zidavo in sicer bodo prispevali:

»Ne morem! Le krepko zapojte: Aleluja!«

To mu je zašepetal na uho, v očeh se je zasvetila solza, kot ranjenec na bojnem polju je ob spremstvu cerkovnika zapuščal cerkev in prepustil sveto opravilo mlajšim močem ...

Zvonovi so zapeli velikonočni pozdrav. Gospod Janez je doma, v sobi, po svojih močeh sledil obredom v cerkvi.

»Sedajle! Aleeeee ...«

Glas mu je vsled ginjenosti zamrl. Ni šlo ... Ni šlo ... Ni šlo ...

Popoldne krog druge ure pa je nenadoma zapel veliki zvon. Čudno turbozna je bila njegova pesem. Pesem bolesti in smrti, življenja in vstajenja.

Gospod Janez je zaspal. Lahen nasmeš mu je plaval na posinelih ustnicah. Gotovo je ob vstopu v večnost s svojim srebrno čistim glasom zapel nebeški »Aleluja«.

In še ga poje in ne bo ga dokončal.

Življenje, smrt, vstajenje, večno življenje ... Aleluja!

Državna blagajna	741 fl 55½ kr.
gospodar da les	751 fl 29 kr.
podložniki delajo zastonj	588 fl 39¼ kr.
skupaj	2082 fl 3¾ kr.

Naslednje leto prosi oskrbnik iz Dola naj bi to zidanje nadziral komisar iz Krumperka, kjer je od tam le ¼ ure do Ihana, od njega iz Dola pa 1¼ ure; graščina Krumperk ima že podložnike v Ihanu in sicer zelo spoštovane in bodo drugim faranom lep zgled; tamkajšnji, t. j. ihanski župnik se zaradi starosti ne bo mogel brigati, kakor bi bil dolžan. (Res je že naslednje leto 18. januarja umrl.)

Njegovemu nasledniku župniku Antonu Muhovec so vedno odlašali; zato je šel leta 1807. za župnika v Tunice.

Sledil mu je Janez Modic, ki je bil župnik od 1807.—30. Ob nastopu je zahteval, da se zida župnišče, ker se ne upa stanovati v popolnoma razpadajočem poslopju. Toda sedaj ne morejo delati po proračunu iz leta 1798., ker je material tako drag. Zato je stavbena direkcija naredila nov stroškovnik. Začasno je okrožni urad odredil, da se poseka les, ki bo potreben za stavbo. 17. februarja 1809. je poročal dolski glavar, da je les deloma že posekan deloma ga bodo še sekali.

Ko je bilo že vse to pripravljeno, se je začela vojska. Francozi so prišli. In zopet niso začeli zidati. Ko se je pa leta 1813. podrla kuhinja in je kazala hišterna, da se bo zrušila, se je zbral cerkveni svet, »Conseil de la fabrique«. V seji so odločili, da se dosedanje župnišče podere, material se porabi za novo stavbo, drže naj se načrta iz l. 1798., ker so si cene tega leta in 1813. skoro enake.

Ko so hoteli ta sklep izvršiti, se je zopet začela vojska. Francozi sa odšli. Zidanje so zopet odložili. Župnik se je naveličal vednega odkladanja in se je odločil, kakor že popred Muhovec, da zapusti župnijo.

Farani so za to zvedeli in so sami sklicali nov cerkveni svet, ki je končno začel z zidanjem. Stavbeni material, če bo še dolgo ležal, se bo končal in ga bodo raznesli. Zato so spomladi l. 1814. začeli zidati.

Cerkveni svet je sprejel delavce in se z njimi dogovoril glede plačila. Vse stroške bo nosila farna občina. Ko so župniku zagotovili, da je denar gotov za to zidanje, je prevzel nadziranje nad delom in na račun zagotovljenega denarja plačeval delavce tedensko nekaj iz svojega, deloma je denar izposodil. Toda videl je, da je prevaran; dolga je ostalo 1780 fl 35.5 kr.

Ta dolg po osmih letih še ni bil plačan.

L. 1822. piše okrožni urad v Ljubljani okrajni gosposki na Krumperku naj se proda gozd ihanske cerkve, da se poplača dolg. Še istega leta pa sporoča okrožni urad na Krumperk, da se mora zaradi cerkvenega gozda zaslišati ordinariat, če privoli v to prodajo. Ordinariat pa želi, da se ne proda, ker bi za gozd ne dobili več kakor 363 fl in bi se s tem občini malo pomagalo. Naj natanko precenijo gozd. Naslednje leto poročajo iz Krumperka okro. uradu, da je gozd cenjen najvišje 385 fl.

Nadaljnih listin, kako se je plačalo, manjka. Iz l. 1837. je še listina, iz katere je razvidno, da takrat vsi dolgovci še niso bili plačani.

Specerijsko blago, steklo
porcelan, železo
cement in
umetna
gnojila

JOS. SENICA

:: DOMŽALE ::

podr. Moste pri Kom.

Najnižje cene!

Ako potrebujete

dobre peči,

oglasite se

pri **Franc Kosmaču**

v **Velikem Mengšu**

(cesta na Moste)

kjer boste dobili najboljše in najcenejše PEČI, izdelane od domačih družinskih članov-strokovnjakov, zato brez konkurence v delu kakor tudi v ceni. Proti jamstvu tudi na odplačila.

OTROŠKI KOTIČEK

PIŠE STRIČEK MATICEK

Veselo Veliko noč, poln koš pirhov, velik kolač, želi vsem nečakom in nečakinjam striček.

Velikonočna.

Mačice ob vodi?
Kaj, velika noč,
že prišla do naših
boš pohlevnih koč?

Kaj pa mi ti dali
bomo za spomin?
Dušice vse čiste
kot je sneg planin...

Kaj boš kaj prinesla
svojim malčkom v dar?
Piruhov, potičic? —
Hrena — mi — nikar!

Pomlad prihaja.

Veter lahno dihnil
je črez log in vrt.
Mraz se je začudil:
»To bo moja smrt!«

Kima starec v gore
trd in ves bolan,
kolne starka — zima
jasni sončni dan.

Sončni žar se širi
preko kopnih tal,
nežno brst ogreva
in razvija kal.

Oj pomlad prihaja,
vso budi ravan:
tisočkrat pozdravlja,
pomladni prvi dan!

Velika sobota.

Velika sobota je. Deca se zbira na vasi. Čista srca so polna velikonočne radosti. Otroci prinašajo s seboj in razkazujejo velikonočna darila. Pirhe in rumene pomaranče kažejo drug drugemu. Sekajo pirhe in pomaranče.

In k božjemu grobu gredo. Oj, koliko lučic sveti pri božjem grobu! Vse miglja, da medlijo oči na ljubega Zveličarja, ki počiva v grobu. Ljubijo ga, saj jih je On še bolj ljubil, ko se je na sv. križu daroval in umrl tudi za male otroke, da jih je odrešil.

Potihnil je otožni glas,
ubrano spet zvonovi

done čez tiho gorsko vas
v pozdrav naravi novi.
Done Zveličarju na čast,
ki je preстал trpljenje
in strl peklenško je oblast
zaslužil vsem rešenje.

In polna radosti je velika sobota! Iz belih stolpov zadonijo zvonovi. Vrnili so se iz Rima. Tja so poromali. Tri dni so bili odsotni. Sedaj so pa zopet tu. Že zvonijo. Že razglašajo: »Kristus je vstal! Aleluja!«

Otroška ljubezen.

Na Kitajskem je bilo leta 1901 veliko preganjanje kristjanov. Tega leta se je zgodilo tam tole. Imeli so ostro postavo, da se onemu, ki bi se drznil iz državnih blagajnic poneveriti kaj denarja, odsekata obe roki.

Zgodilo se je, da je neki uradnik storil ta zločin in ukradel iz državne blagajne nekaj denarja. Čakala ga je omenjena strašna kazen.

Njegova dvanajstletna hčerka pa se oju-

nači in gre prosit za očeta milosti naravnost do cesarja.

Ko pride do cesarja, pade na kolena in reče: »Ne morem tajiti, o veliki cesar, da mora moj oče, nesrečni oče, izgubiti obe roki, ker tako zahteva postava. Zato ti jih prinašam. Tukaj so!« Pri teh besedah stegne deklica svoji roki proti cesarju ter nadaljuje: »Da, veliki cesar, ti roki sta last mojega očeta. Pa preslabotni sta, da bi mogla preživljati tako obilno družino mojega očeta. Vzemi jih torej in pusti mojemu očetu oni roki, s katerimi oblači in hrani mojega deda, mater, brate, sestrice in mene.«

Ta otroška ljubezen je cesarja tako ganila, da je očeta samo ostro pokaral, deklico pa je bogato obdaril.

Hlače in srajce za zamorčke.

Zamorčki bi bili tudi radi oblečeni. Zato so poslali stričku pismo v katerem prosijo hlače, srajčke in krila. Striček je to pismo objavil v zadnjem kotičku. Njegova prošnja je že našla odmev. Le berite eno tako pismo:

»Dragi striček! Odzvala sem se tvojemu povabilu in sem zbrala nekaj za krilca ali hlačke, kar je pač bolj potrebno za tvoje zamorske nečake in nečakinje. Nekaj sem nabrala med součenkami. Drugo pa pri drugih. Celo iz Ljubljane sem nekaj dobila. Rada bi nabrala še več, — pa bom poskusila še drugič. Sedaj sem dobila skupaj 26 Din in 25 par. — Vsi darovalci ti želijo vesele velikonočne praznike posebno pa nečakinja Katica Andrejka, Zagorica.

Hvala lepa! Drugi pa posnemajte!

Velikonočni običaji v raznih krajih: Umivanje v potoku na velikonočno soboto. (Gornja Šlezija.) — »Križ trpljenja« nosijo v procesiji na veliki petek na Vestfalskem. — Desno prizor iz »procesije sv. Križa«, ki je v navadi v Florenci.

Sveto leto 1776

(Konec.)

Sa obdershanje tega meru.

O Buh, od katiriga svete shelle, dobru svetvanje, inu pravizhne della prideo, dei tvojem shlushobnikam en tak miyr, katiriga ta svet ne more dati, da bodo nashe serza tvojem sapoudam vdane, inu leti zhassi bodo skus tvojo Pomuzh od strahu teh sou-rashnikou sagvishani, inu miyrn. Skus Je-susa christusa gospuda nashiga. Amen.

Sa perdelke te semle.

Mij tebe prossemo, o guspud, reslij tvoje shegen zhes tvoje ludstvu, de nasha semla skuss tvojo dobruto njeno sadje naprei per-nesse, in de bomo mij taisto k tvoje hvalli, inu zhasti tvojega svetiga Jemena ushivali. Amen.

Sa mnogutire Potrebe.

O Buh, nashe pervejshalshe u navarno-stich, nasha muzh v slabuste, nasha pomuzh v nadlogah, nash trost v jokanju, inu shaluvanju; pusti molituo tvojga lustva k tebi priditi, de taistu od vseh svojeh nedlug odre-shenu v tvoji miloste se resveselli skus Jesusa Christusa tvojga Sijna, gospuda nashchega, katiri stabo shijvi inu kralluje v edinosti svetiga Duha enake buh od vekomei, do vekomei. Amen.

Possunt quoque in aliqua Ecclesia recitari Litaniae omnium sanctorum.

Navedene molitve so se opravljale za re-dno sveto leto 1776. Bile so obredne molitve kakršne ima tudi novejši cerkveni obrednik. Poslane so bile na Vače iz Novega mesta. Rabili so jih pa tudi v Mengeški nad-župniji in njej podrejenih vikarijatnih farah, na Vačah, Čemšeniku, Zagorju in Dolu pri Ljubljani in drugod po obsežni stiški dekaniji. Zapisal jih je neki novomeški duhovnik z imenom Čebulje (de quodam presbitero Zewulz ex Rudolphswert.)

Slovenski jezik pač ob tretji četrtini 18. stoletja ni bil tako še razvit kot je pa da-nes. V čegavem narečju so bile pisane in kakšne jezikoslovne posebnosti imajo, o tem naj pa odločajo naši slovničarji.

KANONI IN STROJNICE V AVSTRIJI

Na pustne dni meseca februarja letošnjega leta je prišlo v sosednji Avstriji, zlasti na Dunaju, do prave državljanske vojne. Šlo je za to, ali bo zmagal katoliški kancler Dollfuss (centralna vlada) ali resnično vladajoči socialisti, ki so zlasti na Dunaju ves čas od l. 1918. brezobzirno vladali v tem dvomilijonskem mestu.

Pri nas smo bili o teh dogodkih informirani čisto v duhu socialističnih poročil. Zlasti naša delavska glasila so bila v izraziti službi poraženega boljševizma na Dunaju. Zato se nam je pa toliko bolj čudno zdelo, ko je pred kratkim na kamniškem vlaku neki gospod v natrpano polnem vagonu med drugim tudi glasno pou-daril »... kakor pri zadnji revoluciji na Dunaju, kjer so se socijalisti skrili v zabetonirane trdnjave, na ulico v dež krogel pa poslali nedolžne otroke in žene, zato da bi svetu predočili Dollfussove čete kot krute.«

Zdi se nam primerno, da našim čitateljem podamo nekaj poročil v ko-likor spada v naše glasilo, in jim na-točimo o avstrijskih dogodkih čistega vina.

Pred vsem ugotovimo, kar je pri-krito rad ali nerad, moral priznati ves svet, da je v Avstriji bila temeljito poražena boljševiška Moskva. Pora-zil jo je katolicizem. Mi se tega iskreno veselimo in katoličanom v Avstriji čestitamo. Z njim vred pa obžalujemo stotine žrtev na obeh straneh. Sočutje imamo zlasti z nedolžnimi žrtvami, ki so jih zakrivali, kakor je dobro označil zgoraj omenjeni gospod, so-cialisti sami. Krščanska dobrodelna društva z laiki in škofi na čelu so pa takoj nudili pomoč vsem ranjencem in prizadetim družinam. Pač drugačno ravnanje kakor pa je bilo boljševiško v revoluciji na Ruskem!

Nepriistransko mnenje je, da se je po zmagi Dunaj kakor oddahnil. Re-šitev izpod rdečega marksističnega jarma primerjajo osvoboditvi Duna-ja iz pod turškega jarma. Rdeči so 15 let vladali na Dunaju, zatirali svo-bodo, nalagali strašne davke, silili de-lavstvo, da naj odpade od Cerkve, šolo napravili čisto brezversko i. t. d.

Tako se je pa sedaj v Avstriji s po-

mladjo začelo novo, sveže in lepše živ-ljenje. Delavstvu se ni več bati pri-tiska in groženj. Na dunajskem slav-nem rotovžu so v glavni dvorani spet obesili na steno križ (blagoslovil ga je kardinal Innitzer), boljševiško društvo za sežiganje mrličev je bilo razpuščeno, sežigalnica mrličev v Lin-zu je oblastveno zaprta, delavstvo, ki je bilo v zadnjih letih zapeljano in prisiljeno, da je izstopalo iz Cerkve, se sedaj trumoma vrača. Glede tega pravi cerkveno poročilo z dne 8. mar-ca: »Povračanje brezvercev v cerkve-no občestvo je še vedno v porasti. Celu v protestantskih okrajih je za-beleženih več tisoč priglašencev, ki jih bodo preizkusili.« Poročilo z dne 22. marca: »Na Dunaju stojijo že itak redke župnije pred velikimi nalogami, da spravijo v pravi tir številne ver-nike, ki so se vrnili v Cerkev. V zad-njem mesecu je naraslo število vr-njencev na 20.000. Mnoge je treba spet učiti moliti. Delavci prejema-jo spet po mnogih letih sv. zakramente in so mnogi ganjeni do solz. Samo v favoritski župniji sv. Antona se jih je vrnilo 2500.« Socialistične otroške vrtnice je prevzelo katoliško društvo »Vesela mladost.«

Socijalistični svetovni tisk je zame-ril Dollfussu, da je streljal na socia-liste in da je njegov minister postavil v boj tudi težke kanone. Priznamo, da naj bo moralno orožje zadnje, ko gre za oblast. Toda saj je bilo res zadnje, tako da so Dollfussu očitali, da je preveč popustljiv in predolgo čaka. Sicer so pa bili socijalisti tisti, ki so se uprli z orožjem. Socijalisti so se vsa zadnja leta, ko so vladali na Dunaju, oboroževali in z občinskimi davki gradili skrivne betonske trdnja-ve, ki so jih opremili z najmodernejšim orožjem in napolnili s streljivom. Ali naj gre mar Dollfuss nad tako oborožene boljševike s fičifajem?

Kakor razberemo iz časopisnih poro-čil, je dr. Dollfuss javno svetu nazna-nil, da hoče urediti Avstrijo v soglas-ju s socijalnimi okrožnicami papežev, zato, da bi bila Avstrija srečna, obe-nem pa za zgled drugim državam. Ali se mu bo to velikopotezno delo posrečilo, bo pokazala bodočnost. Gd.

Hranilnica in posojilnica v Kamniku

registrovana zadruga z neomejeno zavezo. — V lastni hiši ŠUTNA 22 (blizu postaje).

Sprejema hranilne vloge in jih obrestuje najugodnejše.

Jamstvo presega večkratni znesek vseh vlog.